

3 Fire døpt i Mali første påskedag

10 Lederhelg for unge voksne-arbeidet

11 Tigger fikk hjelp til selvhjelp

Nr 5. 31. mai 2017 Årgang 135
Organ for Den Evangelisk Lutherske Frikirke

JAPAN Marianne B. Jacobsen i Japan (foto: Anne-Kristine Bjørgsvik Wiecek)

SAMMEN OM UTSENDELSEN

Lærernes Misjonsforbund (LMF) feirer 115 års jubileum i år. De har "adoptert" flere av Frikirkens misjonærer og står sammen med Frikirken om misjonsoppdraget. Ruth Nordseth var den første de har vært med å sende ut. Siden har både Anne-Lise Baltzersen og Marianne B. Jacobsen (bildet) vært misjonærer som har vært en del av det gode samarbeidet mellom LMF og Frikirken. Se side 6-9

Synodemøteforeberedelsene er i rute

Menighetene har nå behandlet sakene Synodestyret hadde sendt ut til menighetsbehandling i forkant av Frikirkens Synodemøte (generalforsamling). Møtet holdes i Stavern 2.-5.november 2017. - Synodestyret ser på behandlingen på menighetsmøtene som en svært viktig del av saksforberedelsene til Synodemøtet. Vi leser

derfor gjennom alle tilbakemeldinger fra menighetsmøtene og vurderer om det er forslag som er sammenfallende for mange menigheter. I så fall vil Synodestyret vurdere å justere sitt forslag i tråd med dette. I de sakene vi eventuelt justerer vårt forslag, vil Synodemøtet selvfølgelig også ha tilgang til det opprinnelige forslaget,

sier Jarle Skullerud. I tillegg til at vi gjør en vurdering av tilbakemeldingene nå, vil alle tilbakemeldinger være tilgjengelig for delegatene, sammen med resten av saksdokumentene. Dette for å sikre at Synodemøtet er orientert om alle innspill fra menighetene, sier Synodeformannen. Synodestyret vil bruke ekstra tid på tilbake-

Masse å velge i på

Årets festival utvider tilbudene fra i fjor, og kan blant annet skilte med enda flere seminarer, rekordmange talere og en rekke spennende konserter.

Tekst og foto **GEIR ARNE JOHANSEN**

Hans Petter Hammersmark, som er godt kjent fra tidligere års Visjon, The Voice på TV2 og som sanger i Oslo Gospel Choir, er førstemann ut onsdag kveld. Han stiller med fullt band og sangere i Tunet, for å skape en skikkelig gospelkveld. De fleste som har vært på Visjon tidligere, vil kjenne igjen Anne Marthe Dos Santos som sanglederen under HITS-møtene. I år holder hun egen konsert i Tunet torsdag kveld, der hun byr på rolige og behagelig sanger om livet, og relasjoner mennesker imellom.

JESUS LOVES ELECTRO

Egen konsert blir det også på FRIK Festivalen, med Ole José fra Jesus Loves Electro! - Det blir god stem-

ning i Stavernhallen fredag kveld når Ole inntar scenen med electro og fete beats du ikke klarer å sitte stille til, sier Hanne Marie Skaar. - For alle deltagere som skal begynne, eller går på videregående skole, kan vi dessuten røpe at Stavern folkehøyskole igjen, tilbyr spennende aktiviteter torsdag kl.10.00 og 13.00 og fredag kl. 10.00. Her kan dere velge Stand Up Paddle Board (SUP), Volleyball og Selvforsvar/ kickboxing. Aktivitetene går parallelt. Du kan derfor velge en ny aktivitet per økt, eller den samme om igjen, dersom det er kapasitet for det, sier Skaar. Festivalen tilbyr også en rekke spennende seminarer både for voksne og ungdommer. Se nettsiden visjon.frikirken.no for program og mer informasjon

SEVEN OG BØRUD

Lørdag kveld kl. 20 holder Sevententene konsert i Tunet. Jentegruppen har reist Norge rundt i seksten år, og holdt konserter, barnegospelfester og sunget på familie-gudstjenester med sprudlende sanger på repertoaret. Nå er de ute med musikalen «Under samme himmel», som inneholder sanger

fra CD-en UNIK som kom ut tidligere i år. Litt senere på lørdagskvelden er det Ole Børud trio som inntar scenen. - Ole Børud har tidligere vært på Visjon, og er en av landets fremste sangere. Han har vært allemannseie siden han ble kjent som «lille Ole» i Børudgjengen og senere i Arnold B. Family, men er nå kjent som soloartist og

KOMMER Hans Petter Hammersmark er en av artistene under årets Visjon.

som frontfigur i bandet Extol. Lørdag kveld kl. 21.30 blir det konsert i Tunet med Ole Børud trio, der han har med seg bassist og pianist, sier Erhard Hermansen.

«Onsdagsgjengen»

Vi ville gjerne ha dette diktet inn i «Budbæreren». Nå har «Onsdagsgjengen» hatt besøk av Arnfinn Løyning og Jarle Skullerud i det siste, og de har sett for et meningsfullt arbeid dette er i Ålesund Frikirke. Fra 40 - 80 hver gang, til sang, andakt, mat og prat for alle.

For Ålesund Frikirke, **Hilde Riise Honningdal**

SAMLINGSSTED
«Onsdagsgjengen»

Det finnes en
kjærlighetens
oase.

På Frikirka har
den en
base.

Her er ikke
liten eller stor.
Her deler
alle sammen bord.

Og Herr og Fru Vip er
det ingen som kjenner.
Her er kun søsken og
venner.

Om du fryser,
er skuffa og arm.
Kom inn i Cluben og
Bli go og varm!

Inger Karin Honningdal Grytten

Frikirken inn i LVFs råd

meldingene knyttet til måldokumentet. Her har det kommet inn flere gode innspill, og vi er svært opptatt av at dette skal føre frem til et dokument som Synoden kan støtte. Vi tror fortsatt at dette er en nyttig prosess, og vi ser frem til å arbeide videre med dette dokumentet, sier Jarle Skullerud til Budbæreren.

Det Lutherske Verdensforbund (LVF) avsluttet nylig sin tolvte generalforsamling.

Generalforsamlingen velger blant annet LVFs råd for de neste seks år. I år ble for første gang i LVFs historie Frikirken representert i rådet, i det Jacob Breda Antonsen ble valgt inn som ungdomsrepresentant for den nordiske regionen.

Han er 23 år, og studerer ved det teologiske menighetsfakultet. Rådet består forøvrig av 48 medlemmer fra lutherske kirker i hele verden, og er LVFs styringsorgan i periodene mellom generalforsamlingene.

Fire døpt i Mali

Fire fulaniere ble døpt første påskedag. En familie på tre bestående av mor, far og datter, samt en familiefar, er de første døpte som direkteresultat av misjonsarbeidet MELM driver sør i Mali.

Tekst **GEIR ARNE JOHANSEN** Foto **BUDBÆREREN ARKIV**

- Dåpen med full neddykking fant sted i forkant av gudstjenesten første påskedag, i samarbeid med to Maliske kirker. De døpte ble registrert som medlemmer i kirkene, og som døpte i MELM sitt misjonsarbeid, forteller Frode Brügger Sætre som arbeider for NMS i Mali, til Budbæreren.

GOD UNDERVISNING

Han ønsker å dele den glade nyheten med Budbæreren lesere, særlig med tanke på alle som er med og ber for misjonsarbeidet i Mali. Ifølge Brügger Sætre har Anne Lise Baltzersens undervisning hatt stor betydning for den fem år gamle jentas beslutning om å la seg døpe. - Som utdannet førskolelær-

er har hun hatt de beste forutsetningene for å lede jenta gjennom dåpsritualet på en lettfattelig og trygg måte. Moren hennes fortalte dessuten at hun selv ønsket å la seg døpe, på bakgrunn av undervisningen hun har fått av Baltzersen, sier han.

DOBBELT MEDLEMSKAP

I samtaler med de lokale pastorene, ble det bestemt at de døpte skulle få et slags dobbelt kirke-medlemskap. Det vil si at de får sin dåpsattest av MELM, samtidig som de blir registrerte medlemmer av sine respektive kirker sør i Mali. - Familien på tre er blitt tilknyttet kirken Eglise Chretienne Evangelique som ligger i landsbyen deres, og hvor de har deltatt på gudstjenestene det siste året. Familiefaren er på sin side, i tillegg til MELM, tilknyttet Eglise Evangelique Protestante-kirken som ligger nært hans hjemsted og som han har besøkt noen ganger opp gjennom årene, forklarer Brügger Sætre.

TRENGER FORBØNN

Nylig har også en ung dame fra

Douentza sagt at hun har valgt å følge Jesus, og at hun ønsker å bli døpt. Hun ble først kjent med det etiopiske misjonærparet i Douentza, men er siden fulgt mest opp av Baltzersen, ifølge Brügger Sætre. - Det siste året har hun fått en god del bibelundervisning. Men da vi la opp til to dagers dåpsopplæring noen uker før påske, trakk hun seg fra dåpshandlingen av hensyn til familien. I ettertid har vi vært hjemme hos henne og bedt for henne og hjemmet deres. Hun har kontaktet oss igjen og fortalt at hun ønsker å følge Jesus og la seg døpe, så vi vurderer nå hva vi bør gjøre. Kanskje kan pinsen bli et aktuelt tidspunkt? Takk for at du tar også denne unge damen med i dine bønner, sier Brügger Sætre, og minner om at disse nylig døpte personene er nye i den forstand at de ikke har vært i kontakt med MELM sine menigheter i nord. - Vi vet godt at de kan møte utfordringer i etterkant av dåpen, så de trenger å bli omsluttet av bønn i tiden som kommer, sier han.

DÅP Bildet er fra en tidligere dåpshandling som fant sted i elven Niger i Mali.

ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK
anne-kristine.wiecek@frikirken.no**JAN LØKKEBORG**
Jan@sulafrikirke.no

Det løsner

Det er vår. Det spirer. Lyngdal Frikirke har fått ja. Mange menigheter har bedt og arbeidet for å få ny pastor. Og noen ber fortsatt. I Lyngdal kan de starte å takke. Det er herlig når det løsner og dører åpner seg. Kjetil Ausland kommer fra næringslivet til stillingen som pastor. Men han er ingen nykommer i Frikirken. Han er en meget erfaren eldste fra Øvrebø Frikirke og har kjent på kallet til en slik tjeneste. Vi vil selvsagt presentere han når han er i gang i høst, men enn så lenge kan vi glede oss med de glade.

I flere av de andre menighetene som har lyst ut ledige stillinger kommer det rapporter om at nå løsner det. De gode nyhetene vil komme.

Det finnes også dem som ikke opplever at de har fått svar. Vi står sammen i felleskapet – som kirkesamfunn. Som familie med gleder og sorger- og utålmodighet.

Det er pinse og vi har en lengsel etter at det skal synes i samfunnet at «det løsner» i våre menigheter, på mange vis. At dører åpnes, at hjerter åpnes og at kirkene blir stufulle.

Vi har tro på at Gud har planer med oss. Gud har planer for Frikirken. Må vi evne å se hva slags plan HAN har. La oss se den, leve i den og hvile i den.

God pinse!

ARGANG

BUDBÆREREN 1982

Kommet for å bli

Pinsefesten er dødsdommen over det religiøse menneske. For mange vil være religiøs, de degger for og stiller med sine religiøse følelser med all den respekt

og ærefrykt et menneske kan mobilisere for seg selv. Det kan være greit med slike følelser som man kan ta frem og nyte når man har bruk for dem. Deilig er det – og herlig uforpliktende. For på denne måten kan jeg selv gjøre når jeg skal tro, og hvor mye jeg skal tro. På dette punkt går kristendom og religiøsitet motsatt vei. Det er et kjernepunkt i den kristne tro at «jeg tror at jeg ikke av egen fornuft eller kraft kan tro på Jesus Kristus, min Herre, eller komme til ham. Men Den Hellige Ånd har kalt meg ved evangeliet, opplyst meg ved sine gaver, helliggjort meg og holdt meg oppe i den rette tro», som vi sier med Luther i forklaringen til den tredje artikkel. Så er det ikke jeg som kan bestemme meg for om jeg vil tro på Kristus eller ikke. Det er Ånden som skaper troen i mitt hjerte. Ånden bruker evangeliet, Guds ord om at Jesus Kristus led og døde for mine synder, og oppstod fra graven igjen. Ånden er den treenige Gud i aksjon for å frelse en menneskeslekt som i egen fornuft eller kraft ikke kan tro. Den kristne dåp er inngangsporten til frelsens rike, som Paulus skriver i Gal. 5.

Jon Magne Lund, Bb nr 18

The times they are a changin´

For første gang på 10 år var jeg tilhører på konfirmasjonsgudstjenesten. Syv flotte konfirmanter kom festkledd inn til musikken av Pirates of the Carribean. Salen var full av forventningsfulle foreldre, slekt og andre innbudte, foruten menighetens egne faste gudstjenestedeltakere.

Når en sitter mer på galleriet enn aktivt deltakende i gudstjenestens gjennomføring, gjør en seg noen refleksjoner. En kommentar ble hørt ute i gangen etter gudstjenesten; «Det var den mest spesielle konfirmasjonsgudstjenesten jeg har vært på!» Om det var positivt eller negativt ment vet jeg ikke, men jeg antar at det kom fra en av de som ville havnet i kategorien kirkefremmed. Ja, den var kanskje spesiell. Her var det lite liturgiske ord og vendinger, ingen orgelbrus. Det mest høykirkelig var vel snippen til kollegaen min bak findressen hans. Ingen gamle eller gode salmer, men moderne lovsang, talende drama, filmklipp og en andakt som var både personlig, enkel, og fri for kanaansspråk. Det var lite eller ingenting som minte meg om min egen konfirmasjonsgudstjeneste for 35 år siden. Men dette var kanskje den beste vi har hatt i Sula..

Den mest spesielle konfirmasjonsgudstjenesten ... Jo, jeg kan godt like liturgi, og faste former. Høytid og orgelbrus kan jeg også få gode frysninger av. Men over alle ting tenker jeg at den store forskjellen fra min og denne konfirmasjonen var at dette var av og for ungdommene. Konfirmanter var ikke på utstilling, slik jeg opplevde det maisøndagen på begynnelsen av -

80 tallet. De var heilhjertet med, det var i en språkdrakt og en form som de var kjent med. Og ekstra stolt var jeg av hvordan de svarte på spørsmåla, og kunne utenat både trosbekjennelsen og Fader Vår. De hadde fått med seg evangeliet og tilegnet seg kunnskap.

La gå at det ikke svarte til forventningene fra de som ville ha orgelbrus, fullt presteskud og en ellers kjent (..?) liturgi. Så beklager jeg nok at det ikke var en eneste sang eller salme, som en felles skatt som alle generasjonene kan synge sammen. Den må vi bare innse langt på vei er gått tapt.

Viktigere enn at former og tradisjoner blir ivaretatt er det at evangeliet blir formidlet, forstått og tatt imot. Og då må vi være profetiske slik at vi klarer å ta pulsslaget og finne nerven til den generasjonen vi lever i. Ellers ender vi opp med å bli museumsbestyrere, og ikke evangelieformidlere. David tjente Gud i sin egen generasjon, står det direkte oversatt fra den engelske King James i Apg 13,34. Det er dette som står på spill; at den neste generasjonen får evangeliet, og forstår evangeliet. Så får det være om orgelbruset uteblir. Jeg vil heller at Bibelens budskap finner friske bein å gå på, enn at uforståelige former og tradisjoner får krykker for å holdes oppe noen år til. Liturgi er lære og former er viktig – men det skal formidles slik at det når inn både til hjerte og hjerne.

Jeg er stolt over å være i en menighet som synes kunne gi evangeliet til neste generasjon!

Organ for Den Evangelisk
Lutherske Frikirke

ANSVARLIG REDAKTØR:
ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK

Fast medarbeider fra
kommunikasjonsteamet:
Geir Arne Johansen

Redaksjon og ekspedisjon:
Budbæreren, Postboks 6702
St. Olavs plass
0129 Oslo
Tlf. 22 74 86 00 -
Telefax 22 74 86 01
E-mail: budbæreren@frikirken.no

Bladet utkommer med 10 nummer pr. år.

Design: Fløde Magasindesign
Trykk: Nr 1 Trykk

Årskontingent: Norge og Norden kr. 490,-. Utlandet for øvrig kr. 550,-. Blinde og svaksynte kan få Budbæreren innlest på CD til samme pris. Abonnementet løper til skriftlig oppsigelse foreligger.

Budbæreren trykkes på miljøepapir
Tilsluttet Fagpressen

Til de unge

JAN RETTEDAL

På terskelen til voksenlivet tenkte jeg:

«Dette klarer jeg aldri! Voksenlivets utfordringer vil bli for krevende for meg.»

Det var mange ting, men mest kompleksiteten. Alt jeg måtte sette meg inn i, alt jeg måtte lære meg, alt jeg måtte vite og alt jeg måtte mestre. Å flytte på hybel, ta hånd om egen økonomi, finne nye venner på studiestedet, lete fram en ny menighet, være langt borte fra familien og takle krevende studier og eksamener. Og mye mer.

Det virket så aldeles for mye. Det tok helt pusten fra meg. Og motet. Og gleden.

Derfor oppsøkte jeg en prest, som senere skulle bli min sjelesørger og skriftefar, og delte mine bekymringer med ham – at jeg ikke hadde mot til å møte voksenlivet med alle dets sider og utfordringer.

Det har Gud aldri kalt deg til! var hans spontane reaksjon.

Så fortsatte han: Guds kall over ditt liv er ikke å fylle ryggsekken med bekymringer og tunge tanker om hva som skal skje videre i livet og om du vil mestre det. Guds kall over ditt liv

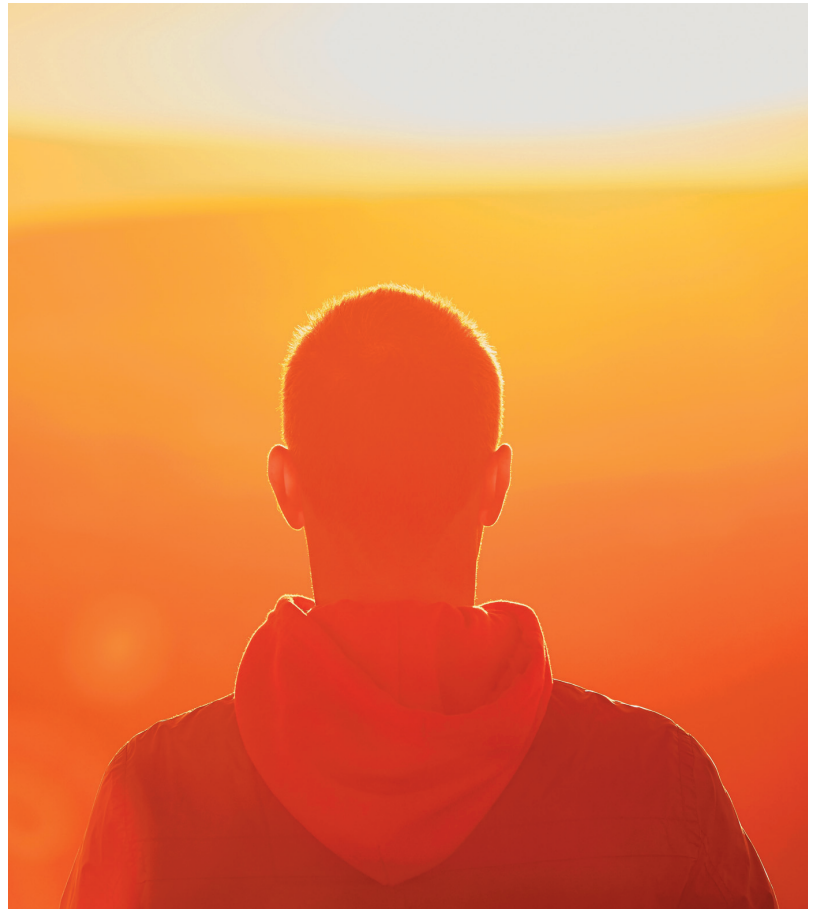
er å våkne til en ny dag i Jesu navn og ønske denne nådedagen velkommen som dagen i ditt liv! Som om den var den eneste. Den siste. Og ikke bekymre deg det fnugg over morgendagen, for morgendagen har nok med seg selv. Du kan gjerne tenke fremover og drømme så mye du vil, men ikke leve der. Ikke leve i fremtiden like lite som du skal leve i fortiden.

Jeg satt lutrer øre. Og noterte. Hans ord gravde seg dypere og dypere ned i mitt urolige hjerte og begynte sin legende gjerning der.

Lev nå. I dag. Med hele deg. Sa han med tyngde. Da vil du oppdage at du klarer livet. Da vil du mestre oppgavene som møter deg. Da vil du erfare at livsveien blir til mens du går – ved å sette den ene foten framfor den andre og ta et skritt om gangen. Bare ett skritt om gangen. Bare én time om gangen. Bare én dag om gangen.

Og så må du huske: Du har en følgesvenn som ikke er hvem som helst. Jesus har kanskje ikke vært student som deg, men han har vært ung, har erfaring med å flytte fra hjemsted og familie, vet hva det er å søke nye venner og nytt gudstjenestefelleskap, har måttet ta hånd om egen økonomi og lære seg å stå på egne bein. «Han er prøvd i alt i likhet med oss», står det (Hebr 4:15). Som oppmuntring. Som trøst.

Og hans løfter over ditt og mitt liv står fast: Jeg vet de tanker jeg tenker om dere, sier Herren,

fredstanker og ikke tanker til ulykke, å gi dere fremtid og håp. (Jer 29:11) Derfor kan du trygt lene deg til ham og lytte til hans råd når det gjelder livsvandringen videre. Og de rådene du har fått av meg i dag er egentlig ikke mine råd, men hans. Du finner dem i hans taler og undervisning, ikke minst i Bergprekenen, som

Matt 6:25-34.

Fra den samtalen av – som også inkluderte en god bønnestund – våget jeg skjelvende å ta fatt på det store livsprosjektet kalt voksenlivet ved å gripe den ene dagen – carpe diem – og ved å ta ett skritt om gangen. Det har vært en fantastisk oppskrift å følge. Kan anbefales!

Guds kall over ditt liv er å våkne til en ny dag i Jesu navn og ønske denne nådedagen velkommen som dagen i ditt liv!

Til stede

Det siste året har messen med sanger av Leonard Cohen blitt framført en rekke steder. Hovedbudskapet i denne messen er at Gud er til stede også i alt som går i stykker i livet. «There is a crack in everything, that's how the light gets in», heter det i en av tekstene. Gud møter oss ikke først og fremst i vår vellykkethet eller suksess. Det er uansett forbigående fenomener for alle mennesker. Men når ting går i stykker for oss, det er da Guds lys virkelig har mulighet til å trenge inn i hjertene våre.

Per Eriksen i Fredrikstad Frikirke sitt menighetsblad

Ubetinget kjærlighet

Gud er ikke fjern. Gud er nær oss, han elsker oss, og han ønsker en relasjon. Jesus viste oss hva slags relasjon vi kan ha til Gud, da han kalte Gud for Far. Dette var utrolig radikalt på Jesu tid. Gud var hellig. Gud var urørlig. Gud var på ett sted, nemlig tempelet. Da Jesus kalte Gud, JHWH, for Far ble Gud plutselig nær. De fleste av oss kan på godt eller vondt forstå foreldre-barn relasjonen. Enten fordi vi er barn selv, eller fordi vi er foreldre. Vi kan forstå at dette er nært og det som ligger til grunn er ubetinget kjærlighet.

Eirik Fjellestad på Hamar Frikirke sine nettsider

Guds kirke

Vi er i gang med å starte en ny kirke! En kirke vi håper skal inspirere, oppmuntre, utfordre, og vise hvem Jesus er til dem vi lever sammen med i byen vår! (...) Gud er Gud. Likevel spør han om noen vil si ja til å være hans munn, hans armer og bein. Han trenger en kropp han kan puste gjennom. Vi som tror, alle de forskjellige kirkesamfunn og menigheter, er hans kirke i denne verden. Skal vi se forandring og endring, skjer det gjennom at vi mennesker sier ja til å gjøre det Gud hvisker til oss. Så skal han gjøre resten.

Ann-Christin Østerberg på nettsiden akte.no

Lærernes Misjons

Lærernes Misjonsforbund (LMF) feirer 115 års jubileum i år. Samarbeidet mellom LMF og Frikirken startet i 1961, da Ruth Nordseth reiste til Taiwan som første utsending for Frikirken og LMF.

Tekst **GEIR ARNE JOHANSEN**

Frikirkens historie med Lærernes Misjonsforbund (LMF), startet med Ruth Nordseth. Siden da har forbundet støttet Anne-Lise Baltzersen og Marianne B. Jacobsen, og hatt stor betydning for deres tjeneste.

- Utsendingene våre har undervisning som et hovedfokus for sin tjeneste gjennom møte med barn,

ungdom og voksne. Flere av dem oversetter også Bibelen til ulike språk, sier daglig leder i LMF Inger Marie A. Oppegård. LMF er et tverrkirkelig fellesskap som støtter misjonsarbeid gjennom ulike organisasjoner. Med verdien bønn, bibel, verdensvidt fellesskap og givertjeneste solid forankret i ryggmargen, støtter forbundet seksten utsendinger gjennom fem norske misjonsorga-

nisasjoner/ samarbeidspartnere i ti land.

- Samarbeidsavtalen med Frikirken gjelder for tre år av gangen, og innebærer gjensidig bønn for hverandre og lønnsstøtte til en misjonær, nå Marianne B. Jacobsen, som også deltar på vårt sommermøte. Misjonslederen i Frikirken og jeg har et fast møtepunkt i året for å holde hverandre gjensidig oppdatert, sier Oppegård. Forbundet har åtti lokalgrupper i Norge og teller cirka 1700 medlemmer. Foruten arbeidet som drives i Norge, finnes LMF-grupper i alle de nordiske landene og på Madagaskar.

STIFTET I 1902

- Det hele startet med Henny Dons. Hun var en av fem kvinnelige lærere

forbund fyller 115 år

på Kampen skole i Kristiania, da hun fikk brev fra en venninne i Sverige som kunne fortelle at de hadde dannet en forening for lærerinner som ville jobbe for misjon, forteller Oppegård. På denne tiden var det ikke økonomisk mulig for kvinner å reise alene ut i tjeneste. Dons syntes venninnens nyheter fra Sverige høretes spennende ut, og sammen med sine kvinnelige kolleger inviterte hun mange personer til stiftelsesmøte for Lærerinnenenes Misjonsforbund (senere Lærernes Misjonsforbund) som ble stiftet i Kristiania i 1902, men bare fem møtte opp. Henny Dons hadde selv planlagt å reise ut som misjonær etter endt lærerutdanning, men ble vurdert til å ha for dårlig helse. - Dons gikk bort i 1966, 92 år gammel. Da hadde hun vært

styreformann i LMF i 42 år, og hun var fortsatt aktivt med på styremøtene etter at hun gikk av som leder, sier Oppegård.

STORT ENGASJEMENT

LMF sendte sine første to utsendinger til Kina i 1907 via Det Norske Misjonsselskap (NMS).

- Vi fullfinansierte disse to stillingene. LMF har helt siden starten vært en bevegelse som gir mye, ber mye og som har et sterkt fellesskap seg imellom. Vi er et tett og åpent fellesskap, med fokus på misjon og omsorg for hverandre, forteller Oppegård. Hun fikk selv erfare hvordan det var å ha LMF i ryggen da hun reiste som utsending for NMS til Osaka i Japan.

- Jeg husker at jeg fikk mellom

førti og seksti julekort fra de ulike gruppene. Dette var håndskrevne hilsener, og det gjorde veldig inntrykk at så mange mennesker som jeg ikke kjente personlig hadde et så stort engasjement for arbeidet jeg gjorde, minnes Oppegård.

- Det var engasjement, forbønn og omsorg. Folk fulgte med, og var oppriktig interessert. Det er en flott sammenheng å få lov å stå i. Oppegård har møtt det samme engasjementet når hun har reist rundt til lokalgruppene i Norge og fortalt fra misjonsarbeidet. - LMF-erne har en unik vitebegjærighet, kunnskapsinteresse og et stort Jesus-engasjement for at evangeliet skal nå ut over hele verden.

TAIWANVENNER Ruth Nordseth var selvskreven gjest da representanter fra Frikirkens søsterkirke på Taiwan var på norgesbesøk i fjor høst, og tok seg tid til lunsj med de ansatte på Frikirketorget i Oslo. (Foto: Inge Aurborg.)

GODE MEDARBEIDERE Ruth Nordseth var bestyrer for tre barnehager på Taiwan, bildet er tatt på 1980-tallet. (Foto: Budbæreren arkiv.)

LEDER LMF Inger Marie A. Oppegård. (Foto: Kjellaug Breian Langø)

HELE MENIGHETEN MØTTE OPP

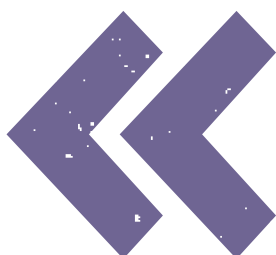
Budbæreren har tatt turen hjem til Ruth Nordseth, som har fått besøk av søstrene Ragnhild og Esther. I 1961 var Ruth Nordseth den første utsendingen fra Frikirken, med tilknytning til LMF. - Jeg reiste sammen med Lians (som allerede var etablerte frikirkemisjonærer på Taiwan, red.anm.) med toget fra Østbanestasjonen i Oslo. Det var tjukt av folk, for mange var kommet for å ta avskjed. De sang «Navnet Jesus blekner aldri» så det runget, minnes Ruth Nordseth. Søstrene var også med for å ta farvel. - Det var en stor ting å reise ut sånn den gangen. Jeg trodde jo aldri jeg kom til å se henne igjen, forteller Ragnhild Strømsbo. Oppmøtet var ikke mindre langs Østfoldbanen. Før Ruth Nordseth reiste ut hadde hun jobbet som lærer i Rygge, og gått i Moss Frikirke. Så da toget ankom Moss og etter hvert Fredrikstad, sto begge menighetene på perrongen for å vinke farvel. Tu-

ren gikk videre med tog til Italia, så med båt videre derfra. Reisen helt fram tok cirka to måneder.

STYRTE TRE BARNEHAGER

- Det var et varmesjokk å komme til Taiwan. Jeg må innrømme at jeg lurte på om jeg skulle klare å bo der, men etter hvert venner man seg til det. På det varmeste sukket selv kineserne over varmen, forteller Nordseth. - Også var det så mye bråk! Men det ble også bedre etter hvert. Nordseth husker at en mann spurte henne i starten av oppholdet om hvor mannen hennes var. - Men jeg hadde jo ingen mann, og det gikk ikke an, humrer hun. - Der skulle alle gifte seg, sånn var det bare. Men jeg trivdes veldig godt på Taiwan, de er utrolig gjestfrie og vennlige mennesker. Det bød på noen utfordringer å lære språket, siden språklærerne hadde begrenset engelskkunnskaper. - Det første året var tungt, men så gikk det bedre etter hvert. Det var

en fra misjonselskapet der og jeg som begge kunne like lite, og vi kom ut samtidig, så vi hjalp hverandre. Jeg må si det var synd med babels forvirring, det hadde vært lettere hvis det ikke var for den, ler Nordseth. Etter et toårig språkstudium i Taipei, startet hun opp med barnearbeid. Høsten 1963 åpnet den første barnehagen som ble drevet i Frikirkens regi på Taiwan, med Nordseth som bestyrer. - Det var et veldig spørsmål etter barnehager, og siden jeg var lærer ble jeg spurt om å ta ansvar. En barnehage på Taiwan er mer som en skole. Det som kanskje var litt nytt for kineserne, var å ha foreldremøte. På denne tiden var det ikke så mange barnehager i landet, det var mer vanlig med barnepass. Barnehagelærerne, som alle var troende kinesere, var veldig flinke. Hver uke gikk vi gjennom hva vi skulle ha av bibelhistorier. Etter hvert hadde jeg ansvar for tre barnehager, med lærermøter hver uke. Men det gikk

Det har betydd veldig mye å være en del av LMF. at det er en bønnebevegelse.

SØSTRE Ruth Nordseth sammen med søstrene Ragnhild Strømsbo bak til venstre og Esther Løvaas. Foto: Geir Arne Johansen.

greit så lenge jeg hadde bil, og kunne komme meg rundt. Dessuten elsker jeg barn, så det var en stor drivkraft. Jeg husker at jeg spurte Sommernes før jeg reiste ut, om jeg kunne få arbeide med barn. Men det kunne han ikke love. Så jeg visste jo ikke hvordan dette ville bli før jeg kom ut, smiler hun.

- LMF HAR BETYDD MYE

Etter hvert som tiden gikk behersket Nordseth både språket og den kaotiske trafikken på Taiwan. - Jeg husker at en gang jeg var ute og kjørte folkevogna, så kom det en motorsykel opp på siden av meg. Mannen som kjørte den, hadde et lite barn bakpå som satt og sov. Så jeg måtte rulle ned vinduet og rope til ham at barnet hans satt og sov og kunne falle av. Han ble nok mest overrasket over at en hvit dame snakket til ham på flytende mandarinkinesisk. Trafikken på Taiwan var et eneste kaos, men det ble bedre etter hvert som de

fikk på plass litt ordensregler. Ruth Nordseth var med i barneforeningen i Oslo Østre Frikirke da spiren til misjonskallet først ble sådd. - Frøken Skrabberud lurte på om ikke en av oss ungene skulle reise til Kina og misjonere når vi ble voksne. «Jeg ber til Gud hver dag om at en av dere skal få reise ut», ba hun hver dag. Jeg ba selv til Gud, om at han måtte sende meg hvis det var det som var hans vilje, forteller Nordseth. Hun ble medlem i LMF da hun startet på lærerskolen, og forbundet har hatt stor betydning for hennes liv og tjeneste i alle år. - Ja, jeg har vært LMF-er siden jeg gikk på lærerskolen. Det har betydd veldig mye. Jeg visste jo at medlemmene i LMF ber veldig mye, at det er en bønnebevegelse. Jeg fikk på en måte både en dobbel arbeidsgiver og støtte ved å være utsending for Frikirken og LMF. Jeg har hatt et godt fellesskap med de andre misjonærene der ute i alle år, og det har vært veldig rikt.

Takknemlig for godt samarbeid

Misjonsleder i Frikirken Terje Bjørkås takker LMF for økonomisk støtte, omsorg og forbønn.

- De siste årene har LMF dekket 25-30 prosent av lønnskostnadene for Anne-Lise Baltzersen og nå Marianne B. Jacobsen, sier Bjørkås. - Vi setter stor pris på samarbeidet med LMF, og er takknemlige for dette gode økonomiske bidraget. Men for meg er vissheten om den daglige omsorgen LMF-erne viser gjennom trofast forbønn for våre utsendinger av langt større betydning, sier han.

Anne-Lise Baltzersen

STORTRIVES SOM LMF-ERE

Da Anne-Lise Høiberg Baltzersen og ektemannen Torstein dro til Mali for Frikirken i 1993, var Anne-Lise også blitt LMF sin "egen" utsending. - Det ble stafettveksling med Ruth Nordseth, som var Frikirkemisjonær på Taiwan i mange år. Det første sommermøtet til LMF som jeg var med på, ble holdt på Fredtun. Jeg møtte flere LMF-ere som jeg kjente fra min tid som førskolesekretær i LKS (Landslaget for kristen skole, nå Kristent pedagogisk forum). På "offer møtet" på LKS sine sommersamlinger stod alltid to budskleddede LMF-ere på hver sin side av kollektkurven, forteller Høiberg Baltzersen. - Jeg forbandt helt fra starten LMF med bønn, kvinner, giverglede og stil. Nå kan også menn bli medlemmer, men stil og fokus på bønn har holdt seg! Jeg har stått på LMF sin lønnsliste i alle år. Frikirken har derfor mottatt i overkant av 2, 2 millioner kroner! Både Torstein og jeg stortrives som LMF-medlemmer, både på sommermøtene og i Borgund lokallag på Sunnmøre, sier hun. Ifølge Høiberg Baltzersen blir LMF sin "Misjons-hilsen" av flere vurdert som et av de beste misjonsbladene i vår tid. - Der får leserne ferske inntrykk fra misjonsarbeidet som utsendingene fra NMS, NLM, Normisjon, DNI, Frikirken og Promissio er knyttet til. - Vi gratulerer LMF med 115-årsjubileet og takker Gud for hva LMF har betydd for oss, sier ekteparet Baltzersen.

Marianne B. Jacobsen

INSPIRERENDE

Marianne B. Jacobsen er en av Frikirkens utsendinger til Japan. Hun opplever støtten og engasjementet fra LMF som inspirerende. - Støtten fra LMF betyr veldig mye for meg. Det er flott å vite at det er så mange misjonsengasjerte mennesker i Norge som følger med på tjenesten min og som ber for meg, sier hun. Før jul får hun julekort fra mange av lokalgruppene, noe hun opplever som en flott oppmuntring og påminnelse om alle som husker på henne i Norge. - Det var også veldig fint å delta på sommermøtet til LMF i fjor sommer i Molde, hvor jeg fikk møte mange støttespillere. Også er det så inspirerende å møte andre utsendinger og tidligere misjonærer. Jeg gleder meg til å komme på besøk noen dager på sommermøtet og jubileumsfeiringen på Gjennestad i juli, sier Marianne B. Jacobsen.

Jeg visste jo at medlemmene ber mye,

15 misjonsprosjekter i FriBU

På FriBUs hjemmeside ligger en oppdatert oversikt over hvilke prosjekter de samler inn penger til i 2017, og hvor mye som har kommet inn så langt. Av 15 prosjekter fordelt på Mali, Japan, Norge, Sentral-Asia og Midtøsten, har så langt fire av dem mottatt støtte. To av prosjektene har nådd innsamlingsmålet, det ene for gitarer

til bruk i sangevangelisering i Mali og det andre for arbeidet blant flyktningbarn i Sentral-Asia. Prosjektene som har fått støtte, men som enda ikke er i mål, gjelder materiell til en barnehage i Midtøsten og Barnas Dag i Sentral-Asia. Disse har fått inn henholdsvis fem tusen (mål ti tusen) og seks tusen (mål tretti tusen). Prosjek-

tene er grundig presentert på hjemmesiden med tekst og bilder. «Vi i FriBU tror på en generasjon med barn og unge som både brenner for og bidrar til misjon i inn- og utland», skriver FriBU på sin hjemmeside.

VIKTIG Lederdager for unge voksne er gjennomført med nydelig vertskap av Bergen Frikirke. En tradisjon er startet. Takk for en god helg til Input Trondheim, Støperiet Hamar, Støperiet Kristiansand og Klepp Frikirke.

SAMMEN Hele gjengen samlet i Bergen.

BERGEN Gjengen fra Next Level fra Bergen Frikirkes unge voksne-arbeid.

Viktig «Unge voksne» - lederhelg

I slutten av april samlet FriBUs satsning på Unge Voksne til lederhelg i Bergen. Ledergrupper fra Input Trondheim, Støperiet Hamar, Støperiet Kristiansand, Klepp Frikirke og styret i FriBU fikk se, høre, oppleve og lære fra Bergen Frikirkes arbeid og erfaringer med unge voksne. Det ble tid til å oppleve Bergen by, bli kjent og bygge nettverk mellom arbeidene. Søndagen startet med G11 i Frikirken på Kronstad og avsluttet med gudstjenestepantingen G17 i Sandviken.

Deltakerne ble introdusert for FriBUs konsepter for unge voksne; Stø-

periet og Akademiet. Målet for helgen var å ta det som ble lært, gjøre dette håndfast og ta det med tilbake til det lokale arbeidet. Det å tenke tydelige lederskaps-reiser, disippelskaps-reiser, gode overganger mellom de ulike aldersgruppene i menigheten, samt konkretisere hvordan en når nye mennesker ble momenter gruppene tok med seg hjem.

Eirik B. Fjellestad er prosjektleder for FriBUs satsning på unge voksne og arrangerer for samlingen. En lederhelg for arbeid blant unge voksne vil arrangeres hvert år fremover, sier han.

Speidermerke for misjon

Frikirkens speiderkorps (FSK) har i samarbeid med Frikirketorget utarbeidet et nytt misjonsmerke, som både småspeidere, stifinnere, vandrere og rovere kan ta. - Vi er kjempefornøyde med at vi endelig har ferdig speidermerket for misjon! Vi håper at både speidere og ledere vil ha det gøy når dere tar det, at dere vil lære om andre land og

folk og at dere vil få økt engasjement for misjon, ikke minst for Frikirkens misjonsarbeid, sier Ingrid Grimstad Bandak, på vegne av misjonsteamet på Frikirketorget. - Vi har prøvd å legge inn en blanding av teoretiske og praktiske oppgaver og matlaging. Dette opplegget kan også brukes av barn og ungdommer som ikke er speidere, sier

hun. I hver aldersgruppe må speideren bestå fire av kravene for å få merket. Oppgavene og noen av ressursene man trenger ligger på Frikirkens hjemmeside, under menyvalget misjon.

Gode forbilder

ANDERS MYKLEBUST,
Hamar Frikirke

Jeg har verdens beste jobb! Hvert år så har jeg gleden av å rekruttere et team med unge voksne til å være ungdomsledere i Hamar Frikirke. Dette er en utrolig god ting for meg som leder, dette gjør at vi kan jobbe som team og de når inn til ungdommene på en helt annen måte enn det jeg gjør. Så kan jeg komme inn med lederskap, disipelpølgjering og stå for forkynnelse.

Jeg tror det er viktig at ungdom tidlig blir utfordret til ansvar, at de får mange muligheter til å vokse i sitt liv med Gud ved å bruke sine talenter og det de kan inn i tjenester i kirka. Kombinert med dette er det viktig at de har gode forbilder, noen å se opp til. Derfor tror vi på kombinasjonen av ungdomsarbeid og unge voksne.

Her i Hamar har vi et teamhus i den gamle pastorboligen ved siden av kirka. To gutter og to jenter som er viktige rollemodeller for ungdommene, og som fungerer som ungdomsledere sammen med meg som hovedleder. Dette huset er alltid åpent for ungdommene våre, her kan man komme for en prat, en matbit eller bare for å være sosial. En plass de føler seg hjemme, en kan slappe av og senke skuldrene. Her kommer ofte de viktige pratene, selv om selve ungdomsmøtene foregår i kirka ved siden av, så driver vi «kirke» like mye i teamhuset.

Disse unge voksne er gode forbilder for ungdommene. De fungerer som mentorer for de, de leder cellegrupper og er viktige aktører på ungdomsmøtene våre. De overgir seg til kirka for 2 år om gangen, før nye utfordres inn i teamet. Det er ofte folk som har vokst opp i miljøet her som blir med, som ønsker å gi tilbake til kirka. Mens andre ganger har vi utfordret folk utenfor som ønsker å flytte hit.

Er dette noe for deg som ung voksne så vil jeg invitere deg til å komme å bli en del av teamet vårt her i Hamar. Eller om du selv eller menigheten din har ungdomsarbeid og ønsker å komme for å se hvordan vi gjør ting, er du hjertelig velkommen! Vi tror at dette er en modell for fremtiden.

Vil knuse myter om troen

- Konservative kristne sier ikke bare «fy», og misjonærer er ikke noen som bare prakker sin tro på folk, mener redaktør av boken «Trådene i samfunnsveven». Skole og helse for alle, demokrati, likestilling og trosfrihet er noen av verdiene fra reformasjonens tankegods, mener de tolv forfatterne som har bidratt til boka «Trådene i samfunnsveven». Boka, som ble lansert denne uken, ser på hva reformasjonen har betydd for det norske samfunnet. - Jeg håper boka kan bidra til refleksjon og til å knuse noen myter om at religion er farlig, sier Knut Edvard Larsen. Sammen med Nils Ivar Agøy og Christian Anton Smedshaug har han vært redaktør for boka som gis ut av Verbum forlag. Larsen mener mange av de gode verdiene vi har i det norske samfunnet i dag kan spores tilbake til reformasjonen og Luthers tanker.

STØTTEPILLERE Mariana med sine gode hjelpere og firmabrevet fra Brønnøysund. Fra venstre Marit Helland-Hansen, Aase Jølstad Pedersen, Carsten Magnor Pedersen og Mariana Barbu. (Foto: Jan Gossner).

Takknemlig for all hjelp

For vel fire år siden satt Mariana fra Romania utenfor Oslo Vestre Frikirke og tigget til livets opphold. I dag driver hun sitt eget renholdsfirma, mye takket være hjelp og omsorg fra enkeltpersoner og frikirkemenigheter i Oslo.

Tekst **GEIR ARNE JOHANSEN**
Foto **JAN GOSSNER**

- Det norske samfunn er ganske komplisert, så hun var helt avhengig av hjelp til å komme i gang, sier Carsten Magnor Pedersen fra Oslo Østre Frikirke. Sammen med sin kone Åse, og en rekke andre personer, har han hjulpet Mariana med mange praktiske ting. - Det var først Vibeke Emberland som kom i kontakt med henne da hun satt utenfor Oslo Vestre. Hun fikk henne opp fra fortauets og inn i varmen, og Reidulf Hanssen har også vært helt enestående og skaffet Mariana husrom i Vestre i en overgangsfase, forteller Pedersen.

GÅR I FLERE MENIGHETER

Mens Pedersen har hjulpet henne med mye av det formelle og papirmessige, har Marit Helland-Hansen i Oslo Søndre Frikirke som har lærerbakgrunn fra KIA, undervist Ma-

riana helt fra det viste seg at hun ikke kunne lese eller skrive og frem til at hun i dag har skaffet seg jobb og registrert sin egen virksomhet. - Hun har alltid ønsket å ha en jobb, og hun er så flink til å stå på at hun har ikke trengt å avterte. Det samme gjelder mannen hennes, som nå også er i full jobb, sier Pedersen. Nå bor ekteparet i en hybelleilighet på St. Hanshaugen i Oslo, er blitt medlemmer i Oslo Vestre og går fast i Oslo Østre Frikirke hver søndag. I tillegg deltar de begge på den ukentlige fellesskapskvelden med "Mat- språk og Bibel" i Oslo Søndre Frikirke, der Mariana gledesstrålende kunne presentere brevet med registrering av eget renholdsfirma for noen uker siden.

HIMMELVENDT

Mariana har sju søsken, som alle er i Norge og som tigger til livets opphold. Hun er enke, og har et barn fra tidligere ekteskap. Han er nå voksen og bor og arbeider i London. Med sin nye mann har hun ett barn på 16 år, som bor sammen med bestemoren sin i Romania, i et eget hus som de har klart å skaffe seg ved hjelp av venner i Frikirken. - Mariana er et veldig himmelvendt menneske, hun ber mye og er full av håp og takknemlighet. Hun har bakgrunn fra Den ortodokse kirke. Det har vært en forunderlig reise, dette her, fra vi traff henne på gaten første gang til hun i dag er i full jobb. Hun skriver navnet sitt og litt til nå, det er utrolig flott, sier Pedersen.

Ny pastor i Lyngdal

Kjetil Ausland har sagt ja til å være hovedpastor fra 1. september i Lyngdal Frikirke. Menigheten er svært glad for å få ja fra Ausland. Flere menigheter på Sørlandet har ledige stillinger som pastor.

Kjetil har 26 års arbeidserfaring fra olje, gass, offshore og shipping, og har vært ansatt i det amerikanske oljeselskapet ConocoPhillips (og forløperen Conoco) siden 1990, med unntak av en periode i 1995-96. Han har hatt lederstilling-

er siden 1996, først innenfor økonomi/finans, og deretter innenfor ulike kommersielle områder. Han har mye internasjonal erfaring, og har jobbet med selskapets virksomhet i Nordsjøen, Europa, Sentral-Asia og Vest-Afrika.

Rettet søkelyset mot familien som trosarena

Det amerikanske ekteparet Lisa og Mark Scandrette slet med å få det kristne familielivet til å blomstre. Nå har de skrevet bok og holdt foredrag for norske foreldre.

– Hva er de største utfordringene og mulighetene for familier i Norge, spør det amerikanske ekteparet Lisa og Mark Scandrette publikum, som i hovedsak er småbarnsforeldre.

Kraftverket menighet på Bislett i Oslo fylles med prat og summing, og etter tre minutter avbryter foredragsholderne forsamlingen og ber publikum dele innspill i fellesskap.

– Den største utfordringen er det vi i Norge kaller for tidsklemma. Det er mange ting man ønsker å gjøre som familie, men som det ikke blir nok tid til, forteller en mor.

– Penger kan også være en utfordring for en familie, sier en far lenger bak i forsamlingen.

– Presset om å være vellykket som familie er en utfordring, forteller en annen mor.

– TRAFF ET BEHOV

Det er bokkveld i Kraftverket menighet. Utgangspunktet er boken «Belonging and Becoming: Creating a Thriving Family Culture» skrevet av foredragsholderne.

Boken tar for seg avstanden mellom ønsker for et godt familieliv, i pakt med Guds rikes verdier, og tidsklemmeverkkeligheten. Hvordan finner man plass og ork til å ta grepene som skal til for selv å styre dagen og ikke motsatt?

Det er det kristne praksisnett-

verket «Etter Kristus» som fikk Mark og Lisa til Norge, i forbindelse med at de var i Europa for å promotere boken sin. De fikk også med seg Kraftverket menighet og Sub Church som medarrangører.

– Dette var vårt initiativ, men når man ser hvor mange som kom en mandagskveld, mange småbarnsforeldre med barnevakt, er det mye som tyder på at vi traff et behov, forteller Stian Kilde Aarebrot som er daglig leder i Etter Kristus.

DELTE EGNE ERFARINGER

Lisa og Mark Scandrette startet opp og driver ReImagine, et senter for Kristen trospraksis, med tilholdssted i San Francisco. Med lave inntekter og tre barn på ett til tre år flyttet de til blomsterbyen for snart 20 år siden, for å forfølge drømmen om en kirke for dagens og morgendagens mennesker.

Nå har de skrevet bok sammen med dattera Hailey (21 år) om hvordan de, gjennom prøving og feiling, har skapt et hjem preget av gjestfrihet, takknemlighet, enkelhet og et ønske om å gjøre en forandring, også for naboen og for verden.

– Kanskje tenker du ofte på alle feilene du har gjort overfor dine barn, ting som du må spørre om tilgivelse for. Det jeg ønsker å si til dere er at uansett hva som har vært i familien, så er det ikke slutten på historien, sier Mark.

Med deres rykende ferske bok i bagasjen var Lisa og Mark Scandrette i januar på en mini Europa-turné. Norge var siste stopp før hjemreisen.

FAMILIEVISJON

– Vi trenger mer enn noensinne en visjon for vår familie. En visjon som er kreativ, tilsiktet, sjelfull og våken for verden, forteller Lisa og Mark.

– Enten du har barn, håper på å få barn, er aleneforelder eller har en partner, så kan din husstand være et sted for tilhørighet og utvikling, der hver person kan føle seg trygg, motta omsorg og kjærlighet, og støttes i sin utvikling til det beste for verden, forteller ekteparet.

Et nytt spørsmål til forsamlingen popper opp på skjermen. Lisa og Mark ber publikum reflektere seg imellom hvilke daglige, ukentlige og årlige rytmer som bidrar til å hjelpe familien i å oppnå dets formål.

– Vi liker å reise på hytta som familie. Det bidrar til en fin rytme for oss, sier en familiefar.

– Vi liker å gå i kirken sammen som familie, sier en annen.

– Vi ønsker å finne tid sammen og be på søndagskvelder. Men vi merker ofte at vi er så slitne at det ikke gir noen mening da. Vi må ta i bruk ledig tid når vi har overskudd, sier en mor.

FAMILIEN SOM TROSARENA

Stian Kilde Aarebrot tror utfordringene mange kristne familier

FOREDRAGSHOLDERE Lisa og Mark Scandrette driver et senter for kristen trospraksis i San Francisco, og har skrevet bok om sine erfaringer som kristen familie i et moderne samfunn.

møter i hverdagen, som tidsklemma, men også alle andre aspekter ved å være familie med en kristen tro, gjør at norske menigheter trenger å belyse familien som trosarena enda mer.

– Det er tross alt i familien vi lever ut troen vår, og det er som familie vi har flest muligheter til å leve ut Guds rikes verdier. Folk drømmer om mer fellesskap og glemmer fort at de allerede er i det viktigste fellesskapet – det vi har i hjemmet, sier Kilde Aarebrot.

– Hva håper du deltakerne fikk ut av kvelden med Lisa og Mark Scandrette?

– En fornyet tro på alt man kan gjøre som familie. En tro på at man som familie kan styre valgene våre ut fra det som betyr aller mest for oss som kristne, sier han. KPK

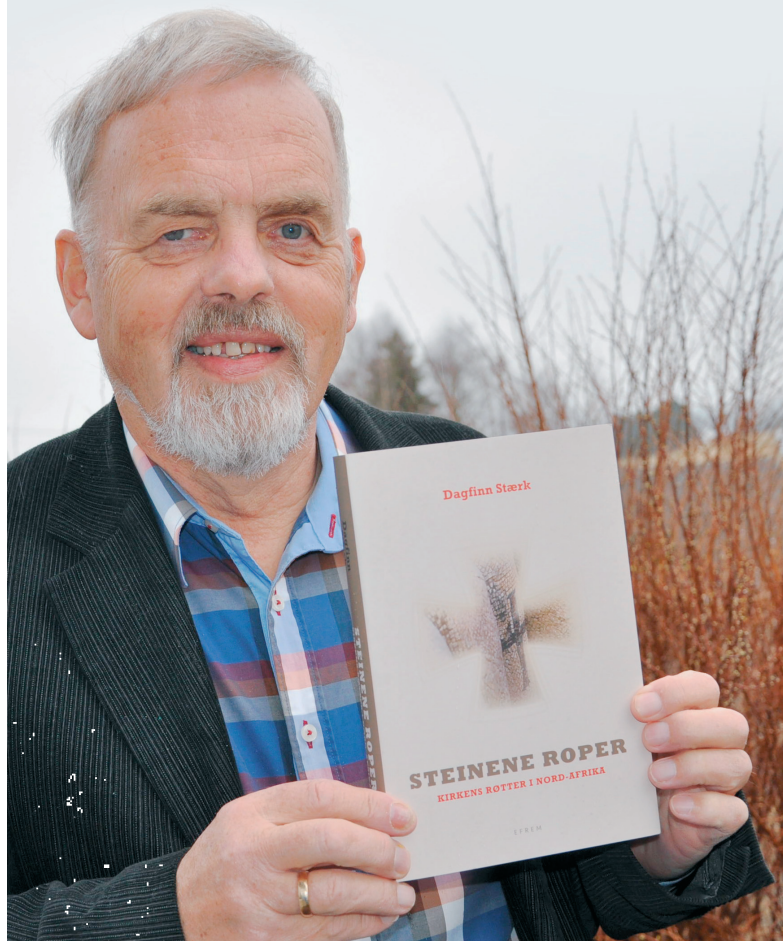
Kjetil Ausland har vært eldste i Øvrebø Frikirke siden 1997, og eldsterådsleder i flere perioder. Som en del av denne tjenesten har han forkynt regelmessig i gudstjenester og andre samlinger. Han har ledet ca. 15 Alphakurs i regi

av Øvrebø Frikirke og familieleirer i regi av Ungdom i Oppdrag.

«Vi har sett etter en pastor med gode forkynnergaver, men i tillegg har eldsterådet også vektlagt hyrde og ledergaver. Vi har ønsket en

pastor som er flink med mennesker, og som har evne til å opptre som en utrustende og samlende leder. Vi tror Kjetil Ausland vil passe Lyngdal Frikirke svært godt», heter det i Eldsterådets innstilling. (Bb)

Ukjent historie fram i lyset

For første gang foreligger det nå, på et skandinavisk språk, en samlet framstilling av kirkens historie i Nord-Afrika. Boken «Steinene roper» er utgitt av Dagfinn Stærk.

Tekst og foto
BOE JOHANNES HERMANSEN

– Jeg opplever en forpliktelse til å bringe fram historien, forteller Stærk, som gjennom de siste fire årene har arbeidet med boken, gjennom studier, besøk og kontakt med personer som er engasjert i oppbyggingen av kirken i flere av de nordafrikanske land.

Kirkens historie i Nord-Afrika er også historien om vår egen kirke, med dens røtter tilbake til oldkirken.

– Historien her belyser en rekke problemstillinger som er aktuelle for kirken til alle tider, sier forfatteren.

EKSEMPLER

Stærk peker på menneskerettigheter og religionsfrihet som det i det 2. århundre ble etterspurt og argumentert for.

Videre ble kirken her tvunget til å behandle kirkestyre og hva kirkelig enhet er, samt spørsmål omkring dåp, tradisjon, kirkens forhold til staten og tilpasninger i det kristne livet. Eller spørsmålet: bør den troende tillitsfullt møte døden gjennom martyriet?

– Her er ingen enkle svar gitt, fremholder Stærk, som også tidligere har arbeidet med tekster fra kirkefedre i Nord-Afrika, og vært redaktør for bokserien Vitnesbyrd fra kirkefedrene.

Han nevner utsagnet fra Tertulian (ca. 150-225), en av oldtidskirkens mest betydningsfulle teologer, fra Kartago i dagens Tunisia: «Martyrenes blod er kirkens såkorn.»

– Og martyrene fra Scilli og andre som fulgte i sin Mesters fotspor kunne med vektigere grunner enn oss spørre hvilket vern Gud har å

tilby sine troende.

En senere biskop, Cyprian, spurte sin menighet i møte med pesten om de ønsket spesialbehandling for den plagsomme sci-rocco-vinden også?

VITALT OMRÅDE

– Dette kirkelandskapet ved Middelhavets sydlige bredder – med Kartago i dagens Tunisia som bro Pilar mot Roma og hovedsete for Romerrikets områder i Afrika – var et svært vitalt område i verdenskirken.

Mens liturgien i Roma ennå var på gresk, foregikk den på latin i Nord-Afrika, og noen av de første bøker på latin ble skrevet her – av skikkelser som skulle bli stående som søyler i den kristne katedral – med Augustin som den mest ruvende.

– Hva er det mest interessante trekk du har sett?

– Det er foruten martyrhistorien betydningen av den kristne tro i dagliglivet som endrer sosiale strukturer i samfunnet, svarer han.

KIRKENS TILBAKEGANG

Boken omhandler også tilbakegangen. Etter å ha vært betydningsfull i flere hundre år sank kirken i Nord-Afrika ned i historiske lag av sand, fullstendig assimilert av den muslimske ekspansjon.

– Dette har flere årsaker, både ytre forhold og indre kirkelige stridigheter, samt en rekke andre forhold, sier Stærk som behandler spørsmålet i bokens siste kaptittel.

LAGT GRUNNLAGET

Stærk tilføyer: – Men den kristne kirke i Nord-Afrika hadde lagt grunnlaget for mye av det som ettertidens kirker over hele verden har trodd og praktisert. Dette er det viktig å få kjennskap til, vi som så lett hopper paradiset over tiden og lander alt av eventuell før-reformatorisk betydning i Roma eller i kirkens fremvekst innerst i Middelhavet.

Forfatteren er bosatt i Halden og har sin bakgrunn som mangeårig pastor i Frikirken. KPK

**B
E
G
A
N
N
E
N**

Hva gjør vi nå?

INNLEDNING

Helt siden Jesu død på korset har kristne og kirken stilt seg det grunnleggende spørsmålet: hva gjør vi nå? Det spørsmålet har fulgt den kristne kirke gjennom historien. Det har fått forskjellige svar av forskjellige kirker til forskjellig tid. Men det har alltid blitt besvart. Det å feire et jubileum handler om å se seg tilbake på det som var bra med reformasjonen, men samtidig se fremover og prøve å finne ut hva det vil si å være Luthersk kirke i dag. Med andre ord: Hva gjør vi nå?

Denne artikkelen er basert på boken *Lutheran Tradition as Heiritage and Tool* av Niklas Blåder. Blåder har gjort empiriske undersøkelser av fem lutherske kirker i fem forskjellige land og situasjoner. Det han lurte på var hvordan kirkene brukte luthersk teologi når de skulle ta avgjørelser. Målet med denne artikkelen er at hans undersøkelse og funn kanskje også kan være gjenkjennende for menigheter i Frikirken i dag.

DE VIKTIGSTE UTFORDRINGENE

Blåder fant at de kirkene han undersøkte ikke var statiske. De holdt hele tiden på med å bli til. Kirkens historie og kontekst var alltid viktige når de kjempet med utfordringer de sto overfor. Men de snakket sjeldent direkte om at utfordringene de håndterte hadde noen forbindelse til hva det er å være luthersk. Blåder beskriver at lutheranismen hadde en taus eller underforstått rolle.

Det som også var felles var at kirkene lette etter nøkler som kunne frigjøre mennesker fra det som

trykker dem ned. Luthers hovedanliggende var: hvordan forstå at Gud er nådig? Kirkens hovedanliggende var: Hvordan bli sett på som ansvarlige og relevante for mennesker som søker å frigjøre seg selv fra det som trykker dem ned? Det som ble beskrevet som nedtrykkede ting av kirkene var blant annet: historie, fattigdom, kjønn, seksualitet, kolonisering, forhold til andre religioner. Kirkene ønsket flere ting: å finne nøkler som kunne løse disse utfordringene, å være autentiske i måten de gjorde det på, og å handle slik at de forsto seg selv og det de gjorde som å være innenfor rammen av det lutherske.

UTFORDRINGER FOR FREMTIDEN

Er det slik at det å være luthersk gir oss nøkler som kan hjelpe oss til å løse problemer for mennesker også i dag? Ja, mener Blåder. Luthersk tradisjon har aldri vært ensartet, men den gir noen verktøy for å håndtere, eller løse opp, det som låser mennesker, systemer og samfunn. For at tradisjonen skal ha denne åpnende funksjonen må man kjenne den, og stadig kjempe med, og utvikle den. Blåder trekker frem tre punkter som er viktige for å kjenne, kjempe med og utvikle tradisjonen:

Det er viktig å ta konteksten seriøst

Det er viktig å bruke tradisjonen som en kritisk partner

Viktigheten av en pågående, konstant dialog

De kirkene Blåder undersøkte strevde alle sammen med å være ansvarlige og relevante i deres respektive situasjoner. De så alle sammen beho-

vet for å ikke applisere teologi, men også teologisere (gjøre/utvikle teologi) i den situasjonen de var i. I den situasjonen som det norske kirkelandskapet er i akkurat nå, med diskusjoner om samarbeid eller brudd på samarbeid med DnK, er dette svært interessant. Det kan være lett å kritisere andre kirker for ikke å ta like valg som en selv. Blåders studie viser dialog om veivalg må alltid ta med seg at det man selv kan se på som feil retning, kan være den andre kirkens beste forsøk på å løse de dilemmaene de står i akkurat da. Det betyr ikke at det ikke finnes rett og galt, eller at det alltid er feil å kritisere, men det understreker betydningen av å inneha en åpen holdning når andre går i en retning som man fra utsiden synes er feil.

Kirkene i studien prøvde altså alle å være ansvarlige og relevante, og å være dette på en autentisk måte. Lutherdom ble noe som ga dem bevis for at deres mening var rett, og sjeldent noe som problematiserte eller stilte spørsmålstegn ved deres overbevisninger. Dette gir grunn til selvrefleksjon. Hvordan forholder vi som kirkesamfunn oss til at vi er en Luthersk kirke? Er det slik vi også forholder oss til tradisjonen – som en boks vi må passe på at vi er inni? Når vi f.eks. skal tenke nytt om gudstjenesten – hvor henter vi impulsene våre? Kunne vi f.eks. hentet impulser fra Luthers tanke om at alle skal kunne forstå det som skjer i gudstjenesten og oversatt det til Norge 2017. Hva vil det si at alle skal kunne forstå det som skjer i gudstjenesten i dag? Hva måtte vi ha endret? Eller: hvordan kan Luthers tanke om to-regimentslæren skinne lys på

forholdet mellom sekularisering og religion i dag? Å tenke slik vil si å bruke tradisjonen til noe konstruktivt og ikke bare en boks vi må passe på at vi er inni.

Selv om det kan føles som om man er alene om å møte akkurat de utfordringene man står overfor, er det mest sannsynlig ikke sant. Det er mye hjelp å hente i å være i dialog med andre kirker og andre menigheter for å lære fra andres erfaringer. Det finnes ikke noen enkel måte for kirker å finne ut av hva det betyr å være luthersk. Det er komplekst og stadig i utvikling.

I det trenger vi åpen dialog. Blåder avslutter sin bok med: "An ongoing dialogue is also greatly needed between churches of different denominations, between religions, between our world today and history, between churches and society and not least between individuals in the congregations, between lay people and ordained, between young and old and between those who are conservative and those who are progressive.»

Litteratur
Blåder, Niclas. *Lutheran Tradition as Heritage and Tool: An Empirical Study of Reflections on Confessional Identity in Five Lutheran Churches in Different Contexts. Church of Sweden Research Series ; Vol. v. 11: Pickwick Publications, 2015.*

Linn Sæbø,

Fra Frikirkens fagteologiske råd, i anledning Lutherjubileet

Budbæreren er en arena for samtale og debatt i Frikirken. Kronikkene kommer inn under den vide overskriften "Forum for frie frender". Redaksjonen vil forbeholde seg retten til å forkorte leserbrev som overstiger 300 ord.

Takk til Håkon Valen- Sendstad.

Vi vil rette en stor takk til Håkon Valen- Sendstad for hans klare tale i innlegget: ``Frikirkens framtid`` i Bb nr.4 2017.

Vi vil oppfordre synodeformann / tilsynsmenn, til å holde fast ved synodens veiledning fra år 2000: ``Etiske utfordringer- homofilt samliv``, at den uendret må få være normgivende i Frikirken., og at eldste med avvikende syn må håndteres som forfatningen tilsier.

I en tid med stor uro i vår menighet, Trondheim Frikirke, startet vi i fastetiden 2016 med morgenbønn 5 dager i uka. Etter det har vi fortsatt, inn i prosessen med dannelsen av Credo frikirke, og fram til dag.

Vi har bedt mye om et sterkt åndelig lederskap i vårt trossamfunn. Vi har bedt om hyrder, tilsynsmenn og veiledere fylt av Den Hellige Ånd, med nådegaver til å prøve ånder, og til å dømme rett og tale sant inn i konfliktsituasjoner og i møte med tidsriktig teologi. Og vi har bedt for ledere på alle nivå, at de må stå oppreist i troskap mot Den Hellige og Allmektige Gud og hele hans ord.

Måtte Herren beskytte oss alle så vi ikke farer vill, og ikke fører vill!

Bønnegruppa i Credo Frikirke:
Ann Helland
Arnhild Kvaal
Jorunn Øfsti
Lillian Bakken
Randi Sandstad
Turid Munkejord Aas

Innvandrerfamilie til Visjon

Frikirkens misjonsstab oppfordrer menighetene til å invitere flyktninger og asylsøkere med på Visjon, der det for første gang tilbys sjelesorgsseminar skreddersydd for flyktninger, med tolking til arabisk og persisk. I tillegg blir det tilbud om en-til-en samtaler med seminarholderne, med tolk til de to nevnte språkene etter behov. - Så langt er en iransk familie på fire påmeldt fra Toten Frikirke. Målet er at troende flyktninger og asylsøkere skal bli inspirert og fornyet i sin tro på Jesus, og styrke fellesskapet mellom dem og menigheten og at de skal få treffe flere troende med samme bakgrunn, sier bistandskonsulent på Frikirketorget Ingjerd Bandak. Menighetene som inviterer med flyktninger og asylsøkere må selv ta ansvar for det praktiske. - Med mindre de er veldig selvgående og gode i norsk, bør noen reise sammen med dem og passe på at de har med seg det de trenger. For veiledning til påmelding kontakt ingjerd.bandak@frikirken.no

Vi utlyser inntil 100 prosent stilling som er delt mellom Kragerø Frikirke og Stiftelsen Skjærgårdsgospel.

For Kragerø Frikirke:

FAMILIEKOORDINATOR

Vi søker familiekoordinator i 70 prosent i en tre års prosjektstilling med mulighet for utvidelse og forlengelse. Vi søker en kreativ person som har hjerte for barn, ungdommer og unge familier.

Arbeidsoppgaver: planlegge og ta del i

- barne- og ungdomsaktiviteter
- familieaktiviteter
- unge voksne-aktiviteter
- forberedelser til og deltagelse i Skjærgårdsgospel

For Skjærgårdsgospel:

STABSMEDARBEIDER

Vi søker stabsmedarbeider for Stiftelsen Skjærgårdsgospel i 30 prosent stilling.

Arbeidsoppgaver:

- ulike typer festivalarrangement.

For mer informasjon kontakt Trygve Kragnes, mobil 917 50 014.

Søknadsfrist: Snarest.

Send mail til trygvekragnes@gmail.com

Den Evangelisk Lutherske Frikirke

Den Evangelisk Lutherske Frikirkje i Herøy er ein kyrkjelyd med nærare 450 medlemmar, med eit variert tilbod til barn, unge, vaksne og eldre. Frikirkja driv også bruktbuikken "Minneriet". I 2011 vart vårt nye kyrkjebygg vigsla. Staben består i dag av hovudpastor, barne- og familiearbeidar, og for inneverande skuleår to prosjektstillingar, samt eit stort antal frivillige.

Vi søker no etter:

UNGDOMSPASTOR/UNGDOMSARBEIDAR I 60 % STILLING

Arbeidsoppgåver

I tråd med vedtekne trusopplæringsplan vere med å planlegge og leie kyrkjelyden sitt ungdomsarbeid med fokus på forkynning og leiartrening.

Kvalifikasjonar

Relevant utdanning. Relevant erfaring vert vektlagd og kan erstatte formell utdanning. Arbeider strukturert og sjølvstendig, evne til å organisere ungdomsarbeidet og bygge team.

Den som vert tilsett er forplikta til å lære og leve i samsvar med Guds ord og den evangelisk lutherske kyrkje si vedkjenning.

KONTORMEDARBEIDAR I 40 % STILLING

Kvalifikasjonar

Arbeider strukturert, gode datakunnskaper, evne til å uttrykke seg godt skriftleg.

For begge stillingar:

Tiltreding: 1.8.2017 (eller etter avtale). Lønn og arbeidsvilkår følgjer Frikirkja sitt regulativ.

Stillingane kan kombinerast. For meir informasjon kontakt: Hovudpastor Erhard Hermansen, telefon 70 08 78 00 eller per e-post:

erhard.hermansen@frikirkja.no

Søknadsfrist: 16.6.2017

Søknad sendes: erhard.hermansen@frikirkja.no

Den Evangelisk Lutherske Frikirkje

Sensommerdager i
Stavern-
for godt voksne.

21.-25. august.

Jan Gossner

Sigrun Lauvland Ek

Harald Kaasa Hammer

Frikirkekvartetten

Birgit og Jan Einar Larsen

VELKOMMEN!

Jarle Skullerud

Anne Grete og Svein Gunnar Gundersen

"Sammen, sammen...amen!"

STAVERN
FOLKEHØYSKOLE

www.stavernfhs.no

Påmelding innen 1. august

Returadresse:
Budbæreren, Postboks 6702
St. Olavs plass
0129 Oslo

YNGVE ANDERSEN

Grønt gress og fargeglade blomster

Sakte forsvinner snøen i Finnmark. Vinteren ble lang i år. Jeg ser venners bilder. De smiler i grønt gress og fargeglade blomster. Jeg er lengst nord. De er sørpå. Ja, landsdelene våre er ulike i mai måned. Lengter jeg sør? Ikke nødvendigvis det. Jeg lengter etter sommer.

Og på et vis er sommeren alt kommet hit i snøraket. Midnattssola og lyset har tatt over for nattmørket. Slik sett er mai måned en merkelig tid. Vi har to årstider samtidig her nordpå. Våren har vi ikke sett. Den kom ikke. I Finnmark har vi vinter og sommerlys. Slik er mai.

Snø og sommerlys - som et bilde. Gud griper inn til frelse. Han lar noe nytt vokse fram av døden. Ennå er det skjult for det blotte øyet. Gresset som tiner fram - det er sørgelig visst og livløst. Det er som lyset avkler det vi allerede vet: «Dette er deg menneskebarn! Snøtyngden og mørket gjorde deg livløs. Du var død en kort vinter, men jeg gir deg pinsedag og sommerlivet helt og fullt!»

Ovenfra strømmes lyset ned. Natt er dag. Raskt blir sløret helt borte. Snart blir det liv i døde!

ET MUNTERT ØYEBLIKK

Mangt et godt og muntert øyeblikk inntreffer mellom mennesker. Budbæreren har en uhyttdelig stafett for å dele noen av disse med leserne våre. **Gjermund Løyning** har levert følgende bidrag

Førtiårskrise

For cirka 15 år siden startet jeg og min gode kamerat Torstein Sødal "2017-klubben", en førtiårskriseklubb der vi skulle gjennomføre førtiårskriseaktiviteter før vi fyller førti. På en av de første årlige turene skulle vi til Liseberg - uten å bruke penger på overnatting. Første kveld var det så fint vær, at vi valgte å overnatte under åpen himmel. Vi låste verdisaker og alle klær i bilen for å holde det sikkert og tørt. Morgenen etter skulle Torstein ta et bilde av meg i lyngen. Han hentet kameraet, smekket bakluka igjen med nøkkelen inni. Utenfor sto to menn i bare trusa og hver sin sovepose. Det ble et minnerikt bilde og ikke minst en lang vei for å ringe etter vei hjelp. De stusset litt på bensinstasjonen da det kom inn to menn i sovepose som så ut som to sommerfugl-larver. Vi fikk låst opp bilen og klubben har vært en så stor suksess at vi nå har startet 2027-klubben; en femtiårskriseklubb.

Gjermund Løyning utfordrer Jan Tangaard

FAKTA:

Navn: Elisabeth A. Bjørnestøl **Alder:** 34

Sivilstatus: Gift, tre barn **Menighetstilhørighet:** Songdalen Frikirke

Virke: Barne- og familiearbeider

Godt å jobbe mot felles mål

Elisabeth A. Bjørnestøl er fersk barne- og familiearbeider i Songdalen Frikirke, og gleder seg til å bli kjent med nye barn og familier.

PLANER Elisabeth A. Bjørnestøl gleder seg over alle planene for barne- og familiearbeidet i Songdalen Frikirke.

- Hva gleder du deg mest over i arbeidet?
- Jeg gleder meg til å bli kjent med nye barn og nye familier. Og så gleder jeg meg over alle de planene vi har om å starte opp ting og gjøre ting for barna og familiene i menigheten og de som bor her i Songdalen.

- Har du et favorittbibelord? Hva betyr det for deg?

- Det er mange fine bibelord, men to favoritter er: Fil 4, 13 «Alt makter jeg i ham som gjør meg sterk» og Matt 11, 28 «Kom til meg, alle som strever og bærer tunge byrder, så vil jeg gi dere hvile.» Det er to vers som har hjulpet meg gjennom vanskelige tider, og som gir meg håp og glede over å vite at jeg aldri er alene om tingene som skjer her i livet.

- Hva tenker du om Frikirkens motto «Sammen om oppdraget»?

- Jeg tenker at det er godt å vite at vi er mange som jobber mot et felles mål. At oppdraget kan bli «lettere» når man står sammen er godt å tenke på.

- Er det noe spesielt som opptar deg for tiden?

- Akkurat nå holder jeg på å forberede min første familiegudstjeneste. Det blir spennende. Ellers så har jeg jo akkurat begynt i jobben, så det er mange ting å sette seg inn i og mye å lære.

- Har du noen forbilder eller noen som særlig har vært til inspirasjon for deg som kristen?

- Jesus er selvfølgelig det største forbildet. Med det er mange andre som er et forbilde for meg. Solveig Bergsland er et stort forbilde. Det livet og den jobben hun gjør for fattige i Tallinn er til stor inspirasjon for meg. Ulike mennesker i menigheten min, er også til stor inspirasjon for meg og hvordan jeg prøver og ønsker å leve mitt liv.

- Hva liker du å gjøre på fritiden?

- På fritiden liker jeg best å være sammen med familien min, være sammen med venner og jeg liker å reise på turer (gjerne med menigheten), ellers liker jeg det som «alle andre» liker; å se på TV og strikke.